

NAUCZYCIELU MÓW SLANGIEM! – JEZYK, JAKO PODSTAWOWE NARZĘDZIE PRACY PEDAGOGA

MILENA MIAŁKOWSKA-KOZARYNA

ORCID <https://orcid.org/0000-0002-7829-4876>

Akademia Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej w Warszawie

Wprowadzenie

Tytuł artykułu w sposób przewrotny nawołuje nauczycieli do używania slangu, chociaż zamysłem autorki było nie tyle zachęcenie do jego stosowania, ile do jego poznania. *Slang* to według Słownika Języka Polskiego rodzaj potocznej mowy, używanej przez jakąś grupę społeczną (<https://sjp.pwn.pl/slowniki/slang.html>). Niewątpliwie młodzież posługuje się slangiem. Nierzadko rodzice i nauczyciele mają problem ze zrozumieniem tego, o czym rozmawiają ze sobą młodzi ludzie lub co piszą do siebie na komunikatorach typu Messenger. W związku z tym, wydaje się oczywiste, że pracując z młodzieżą powinniśmy poznać jej „tajny język”.

Podstawowym zadaniem nauczyciela pracującego w szkole jest kształcenie uczniów. Kształcąc kolejne pokolenia pedagogów, kładziemy nacisk, aby robili to w sposób odpowiedni do wieku dzieci, w sposób ciekawy, zgodny z najnowszą wiedzą oraz inspirujący ucznia do własnych przemyśleń. Zapominamy przy tym często o podstawowym narzędziu pracy nauczyciela – języku. Tymczasem rozmowa jest przecież elementarną formą oddziaływań wychowawczych. Komunikowanie się nauczyciela z uczniem polega na wzajemnej wymianie informacji i wywieraniu na siebie, bardziej lub mniej, zamierzonego wpływu (Łobocki, 2007).

Pojęcie *język* można różnie definiować. Na potrzeby tego artykułu będzie ono rozumiane, jako sposób formułowania wypowiedzi przez danego człowieka (Szymczak, 1992, s. 844). Doskonale jednak wiemy, że nasze wypowiedzi zależą od kontekstu. Inaczej rozmawiają między sobą uczniowie, inaczej nauczyciel z uczniem, a jeszcze inaczej sami nauczyciele (Schulz, 1996). Między nauczycielem a uczniem (a w zasadzie między każdym socjalizowanym i socjalizującym) powstaje stosunek pedagogiczny, który warunkuje przekaz myśli, a także sposób działania (Bernstein, 1999). Dlatego też w literaturze pedagogicznej znaleźć można wiele informacji na temat

prawidłowego prowadzenia rozmów z uczniami. Wśród zaleceń można znaleźć np.: uważne słuchanie, tolerancję dla odmiennego zdania, nieudzielanie rad i wskazówek, nieocenianie (Grzesiuk, Trzebińska, 1983). Do tej listy warto byłoby dodać jeszcze jeden punkt – dobór języka. Musi on być zrozumiały dla uczniów, ale też powinien odwoływać się do pojęć abstrakcyjnych, nazywać wprost emocje, gdyż jest to niezbędne w procesie rozwoju moralnego.

Friedemann Schultz von Thun (2001) stoi na stanowisku, że w każdej rozmowie zawarta jest treść (rzeczowa wypowiedź), a obok niej ujawnia się relacja między członkami rozmowy, ich cechy charakteru (chęć autoprezentacji) oraz próba wpływu na rozmówcę, aby coś zrobił lub czegoś zaniechał. Warto w tym miejscu dodać jeszcze kodowanie informacji, a więc słowa, jakie są dobierane w trakcie wypowiedzi – wskazują na to zarówno psycholodzy (Grzesiuk, Trzebińska, 1983), jak i socjologowie, chociażby Basil Bernstein, który za Ferdinandem de Saussure’em różnicował język i mowę. Znacznie bardziej interesowały go pojedyncze akty mowy, powiązane z działaniem, niż język rozumiany jako system znaków i reguł ich użycia (Bielecka-Prus, 2010, s. 29). Każdą wymianę zdań Bernstein (1990) analizował przez pryzmat kontekstu, na który składa się nie tylko sposób komunikowania (tzw. rama), lecz także „tło” tej interakcji – wygląd przestrzeni, usytuowanie różnych przedmiotów (tzw. klasyfikacja). Zwraçał zatem uwagę na wymiar czasowy i przestrzenny wypowiedzi (tamże). Z istotności tych dwóch aspektów zdają sobie sprawę psycholodzy, którzy analizują zarówno to, co pacjent/klient mówi, jak i też to, w jaki sposób wykorzystuje swoją przestrzeń w trakcie komunikacji. Wiedza ta jest użyteczna także dla pedagogów i socjologów, którzy na podstawie wypowiedzi dzieci w określonym kontekście mogą wnioskować o wzorach, normach i wartościach środowiska rodzinnego, gdyż w akcie mowy zapisany jest przebieg ich socjalizacji (Adlam, 1977, za: Bielecka-Prus, 2010).

Każdy akt mowy należy traktować jako wydarzenie społeczne, za którym kryje się osobista historia jednostki, ale także historia społeczności, której jest częścią (Bernstein, 1990). Jeden z ojców socjologii – Émile Durkheim zakładał, że poznanie faktów społecznych odbywa się na drodze pośredniej, tzn. dzięki analizowaniu skutków i wytworów człowieka, takich jak prawo, religia czy język (za: Giddens, 2005). Jednak należy uważać, gdyż język jest nie tylko pomocnikiem, lecz także i przewodnikiem, którego trzeba bardzo pilnować, gdyż potrafi prowadzić na manowce (Kaczor, 1990). Człowiek nie odbiera bowiem świata takim, jaki jest, ale nadaje mu swoje określenia, kategoryzuje, porządkuje, a odbywa się to właśnie za pomocą języka (Marody, 1987). Język, według Augusta Comte’a (1975, za: Bielecka-Prus, 2010) to największy skarb i kapitał społeczny. To dzięki komunikacji dokonującej się przez różne modalności, ale głównie przez język, to co na zewnątrz człowieka staje się częścią jego wewnętrznego świata i stanowi o nim samym (Bernstein, 1975).

Dla nauczycieli dobry uczeń to nie tylko ten, który ma wiedzę, lecz także ten, który umie się podporządkować regułom narzuconym przez nauczyciela (Keddie, 1971; Cicourell, 1974, za: Bielecka-Prus, 2010). W uzyskaniu takiej postawy pomagają rozmowy

wychowawcze, które są niezwykle istotne zwłaszcza dla uczniów zagrożonych nieprzystosowaniem społecznym, nerwowych, nieśmiałych, niepełnosprawnych, z trudnościami szkolnymi czy osobistymi (Mortensen, Schmuller, 1966, za: Łobocki, 2007). Prawidłowo prowadzona rozmowa z uczniami daje im możliwość swobodnego wyrażania swoich myśli, w atmosferze zaufania i szacunku dla innych. Jest szansą na podzielenie się własnymi przeżyciami, przemyśleniami, wypracowanie kompromisów, rozładowanie napięć, udzielenie wsparcia czy wzajemne poznanie (Grzesiuk, Trzebińska, 1983). W całym tym procesie kluczową rolę odgrywa język, jakim posługuje się nauczyciel w relacji z uczniami.

Od nauczyciela zależy w dużej mierze nie tylko to, czego będzie uczył, lecz także sposób, w jaki będzie to robił (Young, 1981). Na ogół w polskich szkołach przekaz wiedzy odbywa się na drodze przekazu werbalnego, co sprawia, że dziecko większość czasu spędzanego w szkole poświęca na słuchanie, a mówi zdecydowanie mniej niż w domu (Almon, 2015), a gdy już to robi, używa krótszych zdań (Rittel, 1994). Badania Elżbiety Putkiewicz (2002) wykazały, że na swobodną wypowiedź nauczyciel pozwala dzieciom jedynie w nauczaniu zintegrowanym. Później uczniowie są ganieni na przykład za odwoływanie się do codziennych doświadczeń, ich język uznawany jest za „nie-naukowy”, a ich samych nauczyciele traktują jak mniej sprawnych poznawczo (Hymes, 1980, za: Bielecka-Prus, 2010). Wszystko dlatego, że w szkole ważne jest zarówno to, co się wie, jak i sposób, w jaki wiedzę tę się przekazuje (Mehan, 1984).

Język powinien być nie tylko zgodny z zasadami gramatyki, lecz także, a może przede wszystkim, jak podkreśla Leonard Bloomfield (za: Pisarek, 2007), powinien być zrozumiały. Biorąc pod uwagę jego ciągłą ewolucję, rodzice, dziadkowie czy nauczyciele powinni śledzić jego przeobrażenia, aby móc lepiej porozumiewać się z młodym pokoleniem. Z biegiem lat zauważa się, że np. do wyrażenia tej samej treści potrzeba coraz mniejszej liczby słów, powstają nowe słowa, głównie przez dołączanie przedrostków lub na drodze połączeń (Pisarek, 2007). W wypowiedziach, zwłaszcza młodych ludzi, pojawia się wiele wtrąceń z obcych języków, głównie angielskiego. Współczesny język młodych ludzi cechuje brutalizacja. Wszystkie chwytły są dozwolone, a szanowanie rozmówcy czy kultura dialogu traktowane są jako oznaka słabości (Raczkowska, 2013).

Takie posługiwanie się przez młodzież innym językiem niż rodzice i nauczyciele należy rozpatrywać w kategorii barier lub zaburzeń komunikacji (Kwaterna, 2011). Nie zawsze musi to pogorszyć wymianę informacji, ale niewątpliwie jest zjawiskiem o wysokim stopniu ryzyka (Bolton, 2000, za: Frydrychowicz, 2013). Należy również zauważyć, że nie tylko młodzież posługuje się językiem niezrozumiałym dla otoczenia. Często robią to też nauczyciele i dziennikarze. Formułowane przez nich zdania są często kondensacją słów, z których odbiorca rozumie tylko niektóre. Zniechęcony formą przekazu odbiorca przestaje poszukiwać jego sensu (Pisarek, 2007).

Język młodzieży – pedagogu, sprawdź, czy znasz!

Artykuł ten ma stanowić swoiste upomnienie dla pedagogów, aby posługiwali się językiem zrozumiałym dla ich wychowanków (a przynajmniej upewniali się, że są

dobrze rozumiani), ale przede wszystkim, ma być zachętą do samodzielnego eksplorowania języka współczesnej młodzieży, aby lepiej rozumieć jej przekaz.

Co roku Wydawnictwo Naukowe PWN organizuje plebiscyt na *Młodzieżowe Słowo Roku*. Jego celem jest nie tyle wyłonienie najbardziej popularnych wśród młodych ludzi słów, określeń czy wyrażeń, ile zwrócenie uwagi na najbardziej oryginalne wytwory ich języka. Dla pedagogów ten plebiscyt stanowi nieocenione źródło wiedzy. W tabeli 1 przedstawiono zestawienie najciekawszych słów z trzech ostatnich lat oraz ich wytłumaczenie.

Tabela 1. Najoryginalniejsze słowa używane przez młodzież i ich znaczenie

kulson	żartobliwa nazwa policjanta lub zastępnik najpopularniejszego przekleństwa
odjaniepawlić się	używane do określenia zaskakujących wydarzeń, często nonsensownych, szkodliwych
sztwywniutko	świetnie, w porządku, miło, przyjemnie, zgodnie z planem
smartwica	choroba „na smartfona”, czyli największa cywilizacyjna choroba dzisiejszych czasów
masny/masno	potoczne słowo, które może oznaczać: <i>dobrze, odpowiednio, fajnie</i> ; według niektórych <i>thusto, dobrze, fest</i>
swag	lans, super styl
skifa	słabo, beznadziejnie
saga	celowe ignorowanie drugiej osoby, nieodpowiadanie na jej zapytania, blokowanie przychodzących wiadomości w komunikatorach internetowych
handluj z tym	„musisz sobie z tym poradzić”, „pogódź się z tym”
disować/zdisować	zamknąć komuś usta, zgasić go
melo	impieza, podczas której spożywa się alkohol (także inne używki), najczęściej w dużym gronie
rejczel	raczej („Idziesz dziś na imprezę?” – „No rejczel!”)
Szczepili Cię?!	Zwariowałeś!
props	pochwała, szacunek
potas-węgiel	skrót chemiczny K oraz C. Po połączeniu wychodzi KC – Kocham Cię
epicki	robiący wrażenie, ważny, wspaniały
hajp/hype	coś bardzo popularnego, czasami ta popularność jest sztucznie „napompowana”
stulejarz	człowiek płci męskiej, który popadł w stan marazmu życiowego, ofiara losu
dzban	osoba niezbyt inteligentna, niewygadana, a do tego bardzo niemiła, cham a przy tym głupek
rak/rakowy	nieodpowiedni, źle oceniany
kasztan	potocznie „głupek”
wieprzny	„fajny”, ciekawy, interesujący, niespodziewany
wiksa	impieza
ulung	człowiek wyobcowany, nieumiejący się zachować
sztos	coś fajnego, niesamowitego, fantastycznego

Źródło: Ciekawostki Językowe PWN, sjp.pwn.pl.

Analizując znaczenie poszczególnych słów zaprezentowanych w tabeli 1, można zauważyć, że część z nich jest odzwierciedleniem aktualnych wydarzeń społecznych. Na przykład *kulson* pojawiło się w użyciu po głośnym blokowaniu Marszu Niepodległości w 2017 r. i wypowiedzi jednego z policjantów („Rusz się, Kulson!”), co opinia społeczna różnie interpretowała. Z kolei *odjanieprawlić się* jest dowodem na to, że młodzież jest bardzo czuła na wszelkie formy hipokryzji i sztuczności i nie chce powtarzać za dorosłymi sloganów rodem z *Ferdydurke* („Słowacki wielkim poetą był!”). W języku młodzieży dużo określeń pochodzi z innych języków, głównie angielskiego (*rejczel*), ale też niemieckiego (*sztos*), czy z gwary (*masny*). Do popularności niektórych określeń przyczyniają się youtuberzy (*dzban*), ale także raperzy (*props*, *disować*), obserwowani przez młodych ludzi.

Słowem roku 2016 był *sztos*, w 2017 *XD*, a w 2018 *dzban*. Dwa z nich zostały wcześniej wytłumaczone, natomiast *XD* odnosi się do kolejnej kategorii wyrażań, z którymi rodzice i pedagodzy powinni się zapoznać, mianowicie z *internetowym językiem młodych*. Co bowiem znaczy, kiedy młody człowiek na komunikatorze internetowym napisze *ROFL*, *W8* lub *POS*? Odpowiedzi dostarcza tabela 2.

Tabela 2. Internetowy język młodych

XD	Emotikon wyrażający, że coś jest dla nas bardzo śmieszne
ROFL	Rolling on floor laughing (turlać się po podłodze ze śmiechu)
XOXO	Hugs and kisses (przytulanie i buziaki)
LOL	Laughing out loud (śmiać się w głos)
W8	Wait (poczekaj)
2L8	Too late (za późno)
POS	Parents over shoulder (rodzic nade mną wisi)
PIR/SWP	Parents in room / starzy w pokoju
KPC	Keep parents clueless (rodzice o niczym nie wiedzą)
IDK	I don't know (nie wiem)
AFK	Away from keyboard (nieobecny przy klawiaturze)
GN8	Good night (dobranoc)
NMZC	Nie ma za co
NVM	Never mind (nieważne)
STFU	Shut the f**k up! (zamknij się!)
CU	See you (do zobaczenia)
BRB	Be right back (zaraz wracam)
HF	Have fun (baw się dobrze)
YOLO	You only live once (żyje się tylko raz)
NOOB	Skrót od angielskiego newbie – oznacza kogoś nowego, świeżaka
JJ	Już jestem
BBL	Be back later (będę później)
ILY/KC	I love you / kocham Cię
ASAP	As soon as possible (tak szybko, jak to jest możliwe)
EOM	End of message (koniec wymiany wiadomości)
JCTK	Jak coś, to kom (telefon komórkowy)

Źródło: badania własne.

W Stanach Zjednoczonych bardzo popularne stało się używanie przez młodych ludzi specjalnych kodów. Na przykład, gdy do pokoju wchodzi rodzice na komunikatorze wstawia się cyfrę 9. Oznacza ona, że przez chwilę nie można pisać rzeczy, które mogłyby się nie spodobać opiekunom. Gdy rodzice opuszczą pokój, odwołuje się „alarm” wpisując kod 99. W Polsce zdaje się, że ten system nie jest jeszcze zbyt popularny, ale jak ze wszystkimi zjawiskami – jest to zapewne tylko kwestia czasu.

Ostatnią kategorią słów, z którą powinni zapoznać się rodzice i nauczyciele są wyrażenia mogące świadczyć o zachowaniach patologicznych (tabela 3). Podobnie jak w przypadku internetowego słownika młodych, tak i w tym przypadku wiedzę możemy czerpać głównie z forów internetowych dla młodzieży.

Tabela 3. Język zjawisk patologicznych

dymkować	palić papierosa
bajzel	miejsce handlu narkotykami
Mateusz	mefedron (narkotyk)
bongo	fajka wodna używana do palenia tytoniu lub zażywania narkotyków
bit	porcja narkotyku
brałniarz	palacz heroiny
łapać flesze	zaburzenia psychiczne po zażyciu narkotyków
grzejnik	narkoman
grzać	zażywać nałogowo
buchać	zażywać narkotyki (wziewnie)
czady	narkotyki (ogólnie)
skręt	stan związany z odstawieniem narkotyku
śmiechowa	stan po zażyciu narkotyku
zjazd	końcowa faza działania narkotyku

Źródło: badania własne.

Przedstawione w tabeli 3 przykłady stanowią oczywiście jedynie wycinek tego, co powinniśmy wiedzieć. Zapoznanie się z treścią tabel nie stanowi remedium na bariery w komunikacji z młodzieżą. Język młodzieży wciąż ewoluuje, dlatego cały czas powinniśmy go studiować.

Każdy nauczyciel, niezależnie od prowadzonego przedmiotu, powinien udoskonalać język młodzieży i rozwijać umiejętność posługiwania się nim w sposób poprawny i sprawny (Buttler, Kurkowska, Satkiewicz, 1979). Działalność tę określa się mianem krzewienia „kultury języka”. Ważne jest także rozwijanie fluencji słownej, a więc płynności i szybkości w przypominaniu sobie określonych słów (Piskunowicz, Bieliński, Zgliński, Borkowska, 2013). Sprawne posługiwanie się językiem jest niezwykle ważne dla procesu nabywania nowej wiedzy, prowadzenia dyskusji i polemik, zarówno w życiu zawodowym, jak i prywatnym (Klemensiewicz, 1982). Swoistą nieporadność językową i problemy z wypowiedzianiem się obserwujemy u dzieci, ale

także osób dorosłych. Utrudnia to m.in. pracę zespołową, która stanowi podstawową metodę współpracy w wielu firmach.

Nie możemy odpowiedzialności za rozwój języka powierzać jedynie językoznawcom, gdyż to, co się dzieje z językiem, jest odzwierciedleniem działalności różnych grup społecznych i uzewnętrznieniem ich kultury. Swój język ma młodzież, pracownicy korporacji, więźniowie, informatycy itd. Każda homogeniczna grupa wytwarza swój kod językowy, który jest zrozumiały tylko dla niej, a przez to niedostępny dla osób postronnych.

Podsumowanie

Basil Bernstein to jeden z nielicznych socjologów brytyjskich XX w., któremu udało się stworzyć teorię mającą zastosowanie w tak wielu dziedzinach, jak pedagogika, kultura, socjologia edukacji czy socjologia języka (Bielecka-Prus, 2010). W polskiej literaturze pedagogicznej pisze się o nim głównie w kontekście uwarunkowań niepowodzeń szkolnych uczniów. Należy jednak odnotować jego wielki wkład w zrozumienie zależności między językiem, a interakcjami wychowawczymi, jakie zachodzą między ludźmi z różnych pokoleń (Śliwerski, 2006a). Bernstein zwraca uwagę na to, że nauczanie jest wytworem społecznym. Nauczyciel nie tylko odtwarza wiedzę, lecz także ją wytwarza (Śliwerski, 2006b). Język jest jego narzędziem pracy, które może mu pomóc dotrzeć do uczniów, ale może również stać się zaporą nie do pokonania.

Do obowiązków nauczyciela należy rozwijanie fluencji słownej uczniów, która ulega zmianie wraz z wiekiem, liczbą lat przebytej edukacji, a także poziomem sprawności językowej (pamięć semantyczna i operacyjna) (Gawda, Szepietowska, 2015). Dobry wychowawca dba przy tym o rozwój własnej fluencji słownej – aby lepiej zrozumieć swoich wychowanków dąży do poznania języka, którym posługują się między sobą.

Bibliografia

- Almon, J. (2015). Roding the Roller Coaster of play. *Parks & Recreation*, 1, 38–42.
- Bernstein, B. (1975). *Class, codes and Control: Toward a Theory of Educational Transmission*. Tom 3. London: Routledge & Kegan Paul.
- Bernstein, B. (1990). *Odtwarzanie kultury*. Warszawa: Państwowy Instytut Wydawniczy.
- Bernstein, B. (1999). Pedagogy, Identity and the Construction of a Theory of Symbolic Control: Basil Bernstein Questioned by Joseph Solomon. *British Journal of Sociology of Education*, 20(2), 265–279.
- Bielecka-Prus, J. (2010). *Transmisja kultury w rodzinie i w szkole. Teoria Basila Bernsteina*. Warszawa: WN PWN.
- Buttler, D., Kurkowska, H., Satkiewicz, H. (1976). *Kultura języka polskiego*. Warszawa: PWN.
- Ciekawostki Językowe PWN, sjp.pwn.pl.
- Frydrychowicz, S. (2013). Zaburzenia komunikacji interpersonalnej w świetle wybranych aspektów sytuacji komunikacji. *Czasopismo Psychologiczne*, 2, 315–326.
- Gawda, B., Szepietowska, E.M. (2015). Treść pojęć Radość i Strach w okresie dorosłości – fluencja werbalna jako narzędzie opisu pojęć emocjonalnych. *Psychologia Rozwojowa*, 20(2), 57–72.
- Giddens, A. (2005). *Socjologia*. Warszawa: WN PWN.

- Grzesiuk, L., Trzebińska, E. (1983). *Jak ludzie porozumiewają się?* Warszawa: Nasza Księgarnia.
- Kaczor, S. (1990). Kultura i edukacja kulturalna młodzieży. W: B. Suchodolski (red.), *Alternatywna pedagogika humanistyczna* (s. 207–223). Wrocław: Zakład Narodowy im. Ossolińskich.
- Klemensiewicz, Z. (1982). *Składnia, stylistyka, pedagogika językowa*. Warszawa: PWN.
- Kwata, A. (2011). Zróżnicowane płaszczyzny szkolnej przestrzeni tworzenia. Organizacja – metodyka – komunikacja. *Edukacja*, 4(116), 95–106.
- Łobocki, M. (2007). *W trosce o wychowanie w szkole*. Kraków: Oficyna Wydawnicza Impuls.
- Marody, M. (1987). *Technologie intelektu*. Warszawa: PWN.
- Mehan, H. (1984). Language and Schooling. *Sociology of Education*, 57, 174–183.
- Pisarek, W. (2007). *O mediach i języku*. Kraków: Towarzystwo Autorów i Wydawców Prac Naukowych UNIVERSITAS.
- Piskunowicz, M., Bieliński, M., Zgliński, A., Borkowska, A. (2013). Testy fluencji słownej – zastosowanie w diagnostyce neuropsychologicznej. *Psychiatria Polska*, 47(3), 475–485.
- Putkiewicz, E. (2002). *Proces komunikowania się na lekcji*. Warszawa: Wydawnictwo APS.
- Raczkowska, J. (2013). O brutalizacji języka i zachowań. *Problemy Opiekuńczo-Wychowawcze*, 9, 9–21.
- Rittel, T. (1994). *Podstawy lingwistyki edukacyjnej*. Kraków: Wydawnictwo Naukowe WSP.
- Schulz, R. (1996). *Antropologiczne podstawy wychowania*. Warszawa: Wydawnictwo Akademickie Żak.
- Schulz von Thun, F. (2001). *Sztuka rozmawiania*. Kraków: WAM.
- Szymczak, M. (red.). (1992). *Słownik Języka Polskiego*. Tom 1 (s. 844). Warszawa: WN PWN.
- Śliwerski, B. (2006a). *Pedagogika*. Tom 1. Gdańsk: GWP.
- Śliwerski, B. (2006b). *Pedagogika*. Tom 2. Gdańsk: GWP.
- Young, R.E. (1981). A Study of Teacher Epistemologies. *Australian Journal of Education*, 25(2), 194–208.

TEACHER, SPEAK SLANG! – LANGUAGE AS THE BASIC TOOL OF THE TEACHER'S WORK

Abstract

Language is the basic tool for the teacher's work. Meanwhile, pedagogues often forget that this tool becomes obsolete, just like the knowledge they pass on in class. The article is an attempt to draw attention to the need to learn the language spoken by young people. Thanks to this, teachers can often understand the student's statement, and thus – take appropriate intervention. It is necessary to know everyday expressions, know what the abbreviations used in text messages mean, and above all be sensitive to phrases that may indicate pathological behaviour. The article contains a few examples of words whose meaning is worth knowing when working with young people.

Keywords: language, youth, educator, Basil Bernstein